

Sărbătoarea
Sf. Andrei

2

Premii pentru
„Sunetul
Muzicii” din
Balotești

8

Hai
la Cinema!

10

Lecția de
patrimoniu

11

condeie Ilfovene

Nr. 98 | noiembrie 2025 | Publicație de cultură

Eleganță, curaj, lumină — întruchipate în bronz

(pagina 4-5)

Tradiții vii în Berceni

(pagina 3)

Catedrala Națională, simbolul unei credințe care unește istoria, arta și ingineria

(paginile 6-7)

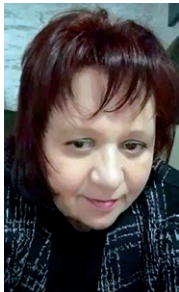
Sfântul Andrei – apostolul românilor și sărbătoarea misterelor de iarnă

În fiecare an, la 30 noiembrie, România își îndreaptă atenția către Sfântul Andrei, o figură emblematică în tradiția creștină și, totodată, un personaj puternic ancorat în cultura și spiritualitatea poporului român, fiind considerat apostolul românilor și ocrotitorul țării. Viața lui Andrei a început departe de spațiul carpato-danubiano-pontic. Originar din Betsaida, pe țărmul Mării Galileii, a fost fratele lui Simon, ce avea să devină Sfântul Petru. Amândoi erau pescari, trăind o existență simplă înainte să-și descopere vocația spirituală. Înainte de a-l urma pe Iisus, Andrei fusese ucenic al lui Ioan Botezătorul. Momentul întâlnirii cu Hristos este adesea descris ca unul transformator: el a fost primul care l-a recunoscut ca Mesia și a dus vestea și altora, motiv pentru care tradiția îl numește „Cel dintâi chemat”. Acest titlu nu este doar un fapt istoric, ci o descriere a unei chemări spirituale profunde, care avea să-și arate roadele în întreaga sa misiune. După Învierea lui Iisus, apostolii au pornit să ducă învățătura creștină în diferite colțuri ale lumii. Andrei și-a dedicat viața propovăduirii credinței în spații aflate la marginea Imperiului Roman: Asia Mică, Tracia, Macedonia și Grecia. Tradiția românească îi atribuie un rol extrem de însemnat: acela de întemeietor al creștinismului pe teritoriile locuite de strămoșii românilor. Se spune că Apostolul Andrei a ajuns în Dobrogea, unde a predicat Evanghelia comunităților geto-dace. Credincioșii care ajung în Dobrogea pot vizita Peștera Sfântului Andrei, un loc încărcat de spiritualitate, considerat de mulți un „Bethleem al românilor”. Aici se spune că apostolul a botezat primii creștini din această parte a lumii. Viața sa a fost însă plină de încercări. Misiunea creștină a stârnit deseori opoziția autorităților păgâne. Conform tradiției, Andrei a fost răstignit pe o cruce în formă de X, la Patras, în Grecia, devenită ulterior un simbol internațional al său. Deși sfârșitul pământesc al apostolului a fost marcat de suferință, moștenirea spirituală a continuat să prindă rădăcini peste tot unde predicase. În spațiul românesc, Sfântul Andrei ocupă un loc unic nu doar în context religios, ci și în tradiția populară. Sărbătoarea lui, aflată la granița dintre toamnă și iarnă, este adesea înconjurată de o aură magică. Pentru lumea satului, noaptea Sfântului Andrei este o noapte a misterelor, a lupilor, a viselor premonitorii și a riturilor de protecție. Unul dintre cele mai cunoscute obiceiuri este cel al păzirii casei de spiritele rele. Se crede că în această noapte se deschide tărâmul nevăzut, iar strigoiii pornesc la drum. Pentru a ține răul departe, oamenii ungeau ușile și ferestrele cu usturoi, un simbol al protecției. În unele regiuni, usturoiul sfințit la biserică era păstrat cu mare grijă, considerat un talisman pentru sănătate și belșug. Visele despre ursită reprezintă un alt obicei plin de farmec, păstrat mai ales de tinerele necăsătorite, care își doreau să afle cine le va fi soț. Fetele își puneau sub pernă grâu abia încolțit sau busuioc, iar în vis credeau că li se arată alesul. Aceste practici, deși îmbrăcate în mister, exprimă speranța și dorința omenească de a cunoaște viitorul. Tot în noaptea de 29 spre 30 noiembrie, lupii capătă un rol simbolic aparte. În cultura populară românească, lupul este un animal totemic, investit cu puteri supranaturale. Tradiția spune că, de Sfântul Andrei, lupii pot vorbi cu grai omenesc și pot vedea viitorul. În același timp, oamenii țineau anumite interdicții, deoarece se credea că animalele care încalcă „tipicul” nopții pot deveni victime ale fiarelor. Această teamă sacră reflectă legătura profundă dintre om și natură în cultura tradițională. Un obicei agrar vechi este semănarea grâului în strachină sau în farfurii. Grâul este un simbol al vieții și al ciclului naturii; dacă firul crește frumos până la Anul Nou, anul care vine va fi bogat. Practica s-a păstrat până astăzi, devenind un gest simbolic practicat în familiile din mediul urban și rural deopotrivă. În biserici, Sfântul Andrei este celebrat ca apostol, martir și ocrotitor, în timp ce în comunități se păstrează încă obiceiuri vechi, unele precreștine, adaptate lumii moderne. Moștenirea Sfântului Andrei este, astfel, una complexă: este cel care a adus creștinismul în spațiul românesc, dar și personajul magic al tradițiilor populare ce deschid poarta către sezonul sărbătorilor de iarnă. Aproximarea de această zi ne invită să redescoperim un trecut plin de credință și mister, și să privim cu respect înspre tradițiile care ne-au modelat identitatea. Sfântul Andrei rămâne o figură vie în conștiința publică, un apostol al începuturilor noastre spirituale și simbol al legăturii dintre om, natură și divinitate. ■

Bibliografie: Encyclopaedia Britannica – „Saint Andrew”

Alexia-Maria JUNCU, masterand în Științele Educației

Poeta Romița Mălina Constantin (Mălina) din Mogoșoaia și opera sa ca o punte între oniric și realitate

George V. GRIGORE

Poeta Romița Mălina Constantin (Mălina)

din Mogoșoaia este o creatoare care are o întreagă panoplie de volume publicate în care și-a așternut gândurile în formă artistică, bucurându-se de un succes răsunător și incontestabil, cu vânzări impresionante pentru fiecare titlu. Stilul unic și personajele viu conturate sunt elementele definitorii ale operei sale. Fiecare creație este o invitație la lectură, savurată de mii de admiratori. Impactul scrierilor sale depășește granițele succesului comercial. Mesajele profunde au reușit să atingă sufletele cititorilor. „Poeta, modernă ca abordare, dar romanțioasă prin natura poeziilor, Romița Mălina Constantin imaginează viața ca pe o poezie, ca o suită de imagini onirice, suprarealiste, în care cuvintele se interferează între vis și bolta divinului. O bogăție de trăiri încredințate dezinvolt unor cascade de cuvinte, în mijlocul naturii ca martor al iubirii și în pulsații în comuniune spirituală cu universul și sistemul planetar. Ea așterne iubirile, elanurile sentimentale, dorințele, fantasmale, bucuria de a fi într-un ocean de iubiri (filiale, maritale, maternale, amicale)” - Angela Nache Mamier, scriitor român din Franța. Poeta ne inunda cu simțiri vibrante, deși evoluează și spre sfera cerebral, ca semn de evoluție certă, de maturitate artistică. E pe cărările destinului, mereu admirativă, mereu îndrăgostită de tot ce o înconjoară, ca o Casandra care face apelul de a trăi numai și numai prin iubire și dăruire altruistă de sine,

sacrificiul pe altarul marilor sentimente părăndu-i-se sediul misterului vieții, asumat printr-o credință religioasă autentică. Ce părere au criticii despre opera sa poetică?, Chiar dacă îndrăzneala sa l-a dus pe Icar la prăbușire, în aria conceptelor și a elementelor spiritului încercarea nu numai că poate fi făcută, dar este obligatorie pentru un artist care-și respectă condiția.” - Horia Gârbea Romița Mălina Constantin (n. 9 martie 1968) a publicat poezie în diverse reviste literare, precum și în 14 antologii, începând cu anul 2010. A primit Premiul II la concursul național de creație lirică patriotică „Suflet Românesc” (ediția a doua, Poiana lui Mihai, Gorj, august 2013), Premiul Rețelei Cenaclului „Lucian Blaga” din Sebeș (ediția a doua, septembrie 2011), Diplomă de excelență oferită de Liga Scriitorilor din România, filiala Iași-Moldova Îndrumător la concursul Național de Povești pentru copii „Universul Poveștilor” (Suceava, 2011), Premiul editurii Art Creative oferit la „Gala poeziei de dragoste”, Diploma de excelență oferită de Ileana Vulpescu, Premiul de debut pentru volumul „Încă un adagio” (la Concursul Național de volume „Poezia, oglinda sufletului”). Dintre volumele publicate: „Încă un adagio” (volum de debut, editura Mantaua lui Gogol, București, 2014) „Partitură pentru ferestrele copacilor” (editura Libris, 2017), „Des cântecul lui Dumnezeu” (editura Eurostampa, 2017), „Duminici în desprindere”, „Geometrii Necunoscute”, „Tăcerea din jurul rodiei”, „Totem”. ■

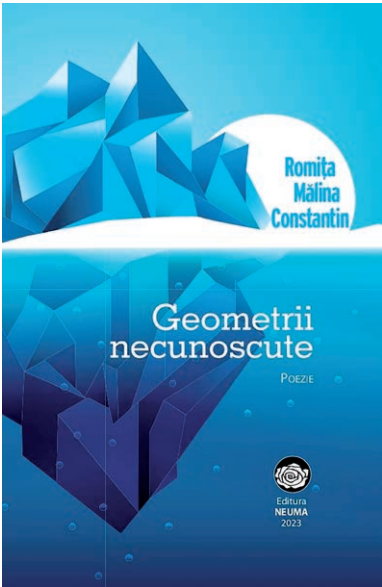
Prin anii mei

Romița Mălina Constantin (Mălina)

supravețuiesc defilând cu o poftă ne bună de atingerea lumii vreau să învăț cum să respir poezia fără anestezic numai sufletul Iubitului meu e strigătul ce îmi umblă pe limbă mă gândesc dacă jocul de-a împlânzirea iubirii îmi va dicta locul unde vom învăța zborul tandru așa cum fiecare sălbăticie învață să primească de jur împrejur lumină

sunt de aceeași vârstă cu o noapte secetoasă condamnată să sprijin forma pieptului său sunt făcută să cred că mâinile lui vor înțelege justificările trupului și cerul unde mi-am ascuns crezul așa cum un samaritean vede în rostogolire porțile de mâine

sunt mai mică decât o virgulă între minus și plus infinit dar în mine curge pământul iar tu, Doamne știi sunt mai tulbure decât vânturile coace în mine pâinea lui

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov Alexandrina NIȚĂ	
Condeie ILFOVENE	
Editor: Centrul Român pentru Inițiativă Socială Editor coordonator: Cătălin DRAGOMIR Redactor șef: George V. GRIGORE Redactori: Cristina ANGHELUȚĂ, Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA, Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ	Foto: George V. GRIGORE DTP: Dan DULGHERU Tipar: Tipografia București Tel. 0371.084.001; e-mail: condeiilfovene@gmail.com ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984 Publicație distribuită gratuit

Tradiții vii în Berceni

Trăim într-o eră a tehnologiei și a vitezei, în care, adesea, uităm lucrurile simple, esențiale - cele care ne leagă de rădăcini și socializare. De aceea în zilele de 11 și 12 octombrie 2025, după-amiaza, s-a desfășurat evenimentul cultural „Tradiții vii în Berceni”, care a dorit să creeze o adevărată punte între generații prin atelierele de meșteșuguri (olar, sculptor, bijuterii hand maid, croșetat, răchitar, împletitor lână, pielar etc.), dansuri și melodii populare (ansamblul „Doina Ilfovului”, „Muzicuțele din Berceni” etc), momente ale copiilor talentați din Berceni de la Academia Music Art Studio coordonați de doamna profesoară Daniela Iordănescu, alți artiști renumiți care au urcat pe scenă și multe alte surprize plăcute.

„Bucurați-vă de zile pline de cultură și de frumusețea tradițiilor noastre”

Stadionul din Berceni s-a transformat, pentru două zile, într-un adevărat centru al distracției și al tradițiilor locale. „A fost o ocazie foarte bună, atât pentru cei mici cât și pentru cei mari, să vadă sau să revadă portul popular și dansuri tradiționale așa cum s-au născut la sate. Cei prezenți au putut să re trăiască o parte din obiceiurile din trecut care, cu siguranță, vor dăinui peste generații atât cât timp oamenii vor putea să fie parte a tradițiilor și obiceiurilor populare autentice. Participați întotdeauna la astfel de evenimente și bucurați-vă de zile pline de cultură și de frumusețea tradițiilor noastre”, a declarat doamna Alexandrina Niță, director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov.

În ciuda vremii capricioase, publicul numeros a dovedit că dragostea pentru muzică, dans și comunitate este mai puternică decât orice.

Organizatori au fost Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov și Primăria Berceni. ■

150 de ani de la nașterea Reginei Maria

Regina Maria a fost o personalitate care a știut să îmbine forța cu sensibilitatea, diplomația cu dragostea pentru oameni, responsabilitatea publică cu expresia artistică și literară. A fost o creatoare de cultură, o martoră lucidă și sensibilă a timpului ei, un spirit modern care a văzut în artă, frumos și umanitate temelia unei națiuni puternice.

O regăsim în istorie, în literatură, în arhitectură și grădini, în memorie colectivă, ca pe un simbol al unei Româнии demne, sensibile, cultivate și orientate spre viitor; o Românie care continuă să se inspire din felul în care ea a iubit, a construit și a crezut – Ministerul Culturii

În paginile scrise de ea, în gesturile de pe front, în grădinile pe care le-a creat, în felul în care a privit România, cu luciditate, compasiune și admirație, se află o moștenire care continuă să inspire. A știut să transforme datoria în artă, suferința în solidaritate și puterea în grijă pentru oameni.

La 150 de ani de la nașterea Reginei Maria, ne întoarcem cu recunoștință spre figura unei femei care a dat culoare, curaj și demnitate istoriei noastre. Pentru a-i onora memoria, instituțiile de cultură au organizat la finalul lunii octombrie evenimente dedicate vieții și operei sale.

La Muzeul Național de Istorie a României miercuri 29 octombrie, în cadrul expoziției „Brățara Principesei Maria de Edinburgh”, o ocazie de a redescoperi anii de început ai destinului ei românesc (brățara fiind cel mai vechi obiect din colecția muzeului legat de copilăria Reginei), a avut loc lansarea volumului „Draga mea Missy” semnat de istoricul

Diana Mandache. Muzeul Național „George Enescu”, în parteneriat cu Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”, au omagiat personalitatea Reginei Maria printr-o serie de programe dedicate relației dintre George Enescu și Casa Regală. Muzeul Național Brătianu a găzduit expoziția „Pe urmele Reginei Maria”, realizată împreună cu elevi din Pitești și Mioveni. Fotografii de epocă au fost recreate într-o cheie contemporană, oferind o perspectivă vie și personală asupra Reginei. Expoziția poate fi vizitată în perioada 29 octombrie – 7 decembrie 2025. Institutul Național al Patrimoniului a organizat, la Palatul Parlamentului, expoziția „Regina Maria – un veac și jumătate”, un parcurs vizual și documentar prin universul estetic, cultural și personal al Reginei. ■

Muzica a fost mai mult decât o pasiune pentru Regina Maria a României

De-a lungul vieții, regina a cultivat o legătură specială cu artiști celebri din toate artele, dar în special din zona muzicală, precum cu marele violinist, compozitor și dirijor George Enescu. Recitalurile de la Palatul Cotroceni, avându-l pe maestrul Enescu la vioară, erau evenimente pline de magie, iar regina nu se sfa să aprecieze talentul marelui muzician. Într-o notă din 1928, aceasta scria că „a cântat incredibil de frumos, fără grabă sau constrângere... vioara lui a sunat extraordinar în marele nostru salon alb”. Regina a continuat să susțină muzica de-a lungul întregii sale vieți. În 1928, a organizat la Palatul Cotroceni un recital de pian cu Petrică, un băiețel nevăzător descoperit în timpul războiului, care, în ciuda dificultăților, interpreta partituri dificile de Chopin și Schumann cu o măiestrie remarcabilă. „Este un băiat inteligent și dornic să învețe”, scria regina despre el, admirându-i talentul extraordinar. De asemenea, regina organiza serate muzicale în compania unor invitați speciali, printre care și violonistul spaniol Cassado sau pianistul chilean Claudio Arrau, al cărui recital a impresionat profund audiența. „Arrau este unul dintre cei mai, dacă nu cel mai minunat pianist pe care l-am ascultat vreodată”, scria regina după recitalul din noiembrie 1928.

Înconjurată de artiști, vibrând odată cu creația acestora, Regina Maria a României a îndrăznit să se implice și social, dar și politic, aducând laolaltă mari artiști, dar și mari speranțe pentru o Românie Mare. ■

Foto: „Ferdinand și Maria, intrarea în București 1918”, sursă Academia Română

Biblioteca Academiei Române Expoziția „Regina Maria – 150 de ani de la naștere”

În data de 8 octombrie, la Sala „Theodor Pallady” a Bibliotecii Academiei Române, a fost vernisată expoziția cu tema „Regina Maria – 150 de ani de la naștere”, eveniment în cadrul căruia academicianul prof. dr. Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române, prof. ing. Nicolae Noica, directorul general al Bibliotecii Academiei Române, și dr. Narcis Dorin Ion, director general al Muzeului Național Peleş, au omagiat personalitatea Reginei Maria, subliniind valoarea istorică a personalității Majestății Sale, informează Academia Română.

Expoziția a acoperit exhaustiv un destin istoric de excepție, în toate ipostazele sale: de soție, tânără mamă, infirmieră a Crucii Roșii și factor activ în lupta împotriva holerei, mecena pentru tinerii artiști români, susținătoare a unui stil național susținut bazat pe un fond de continuitate tradițională, sprijin pentru Ferdinand cel Loial pe frontul Primului Război Mondial, exponentă a diplomației României prin vizitele sale făcute în Statele Unite ale Americii sau la Liga Națiunilor Unite, dar și de gazdă pentru vizitatori regali și imperiali, regină-mamă și ajutor pentru fiul său Carol al II-lea.

Două imagini clasice în mentalul colectiv

Autorii expoziției au tratat cu aceeași atenție și interes atât imaginea generală, consacrată la nivelul mentalului colectiv, cât și aspecte mai puțin cunoscute publicului larg. Pe de o parte, pentru cei mai mulți dintre noi, Regina Maria rămâne cu precădere înscrisă în două imagini: infirmiera Crucii Roșii dedicată răniților din Primul Război Mondial și regina unei Româнии reîntregite, înconjurată de copiii ei, aproape toți deveniți monarhi în Balcani: Carol – rege al României, Elisabeta – regină a Greciei, Maria – regină a Iugoslaviei, principele Nicolae și principesa Ileana – viitoare arhiducesă de Austria și principesă de Habsburg.

Regina artist

Pe de altă parte, o latură mai puțin cunoscută a Reginei Maria este cea artistică. Regina nu a fost doar o susținătoare a tinerilor artiști, ci ea însăși o artistă talentă. Dedicate unui cerc închis al familiei și prietenilor, ilustrațiile sale, în special florale – o delicată atenție față de interesul regelui Ferdinand pentru botanică – înfrumusețau marginile diverselor sale manuscrise. Publicul a putu admira o serie de albume scrise și ilustrate de regina Maria. ■

„Ziua Reginei Maria”, sărbătorită prin lege

Plenul Senatului a adoptat, luni 6 octombrie 2025, în unanimitate, propunerea legislativă care prevede instituirea datei de 29 octombrie ca Ziua Reginei Maria.

„Se instituie ziua de 29 octombrie ca „Ziua Reginei Maria”, zi dedicată comemorării personalității și contribuției istorice a Reginei Maria a României”, prevede proiectul de lege adoptat de Senat.

Cu prilejul marcării „Zilei Reginei Maria”, Parlamentul, Administrația Prezidențială, Guvernul, autoritățile administrației publice locale, precum și instituțiile publice aflate în subordinea sau în coordonarea acestora vor putea alocă fonduri din bugetele proprii sau din alte surse atrase potrivit legii, pentru a organiza sau sprijini logistic și/sau financiar manifestările sportive, culturale, artistice, educaționale sau programele de promovare organizate, în limita bugetelor aprobate, se arată în proiectul legislativ.

De asemenea, în vederea marcării acestei zile, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, în calitate de servicii publice, vor produce, difuza sau redifuză conținut editorial care promovează acțiunile și activitățile realizate cu ocazia manifestărilor dedicate „Zilei Reginei Maria”.

Senatul este prim for legislativ sesizat, iar proiectul a fost avizat favorabil și de Comisia de Cultură a Camerei Deputaților. La închiderea ediției proiectul nu ajunsese în plenul Camerei Deputaților, care are rol decizional. ■

„Principesa Maria”, de la lebăda Mării Negre, la vas de război

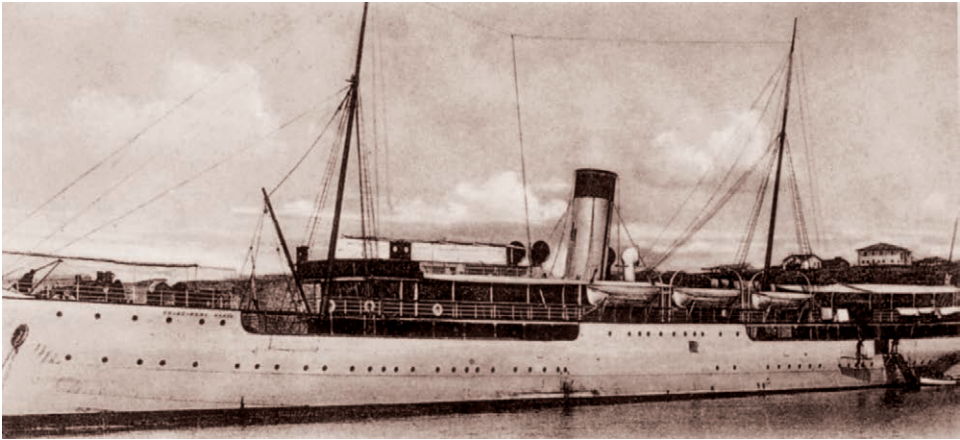
După obținerea independenței (1877), România a conștientizat importanța așezării sale geografice și a potențialului economic, ca rută de transport de marfă și pasageri între Occident și Levant, mai ales pe apă. Astfel, a luat ființă Serviciul Maritim Român.

Deși Serviciul Maritim Român fusese creat prin lege în 1887, a devenit operațional în 1895 când Regia Monopolului Statului este însărcinată prin Decret Regal să organizeze și un serviciu Maritim, primind fonduri pentru cumpărarea vaselor Meteorul și Medea.

În 1897, flota crește cu alte șase vase - Principesa Maria, Dobrogea, București, Iași, Turnu-Severin și Constanța. În 1898 este construit și vasul de pasageri Regele Carol I. Până în 1902, vapoarele „Principesa Maria”, „Regele Carol I” și „Medea” sunt folosite pentru traficul de pasageri pe liniile Constanța – Constantinopol (azi Istanbul) și Constanța – Constantinopol – Salonic.

Vasele „Principesa Maria”, „Regele Carol I”, „România” și „Dacia” au fost vopsite de la început în alb, fiind supranumite lebedele Mării Negre, rivalizând în această epocă în viteză, lux și confort, cu vasele celor mai cunoscute Companii din Occident.

Așadar, vaporul „Principesa Maria”, construit în 1895 ca vas de pasageri în Șantierul „Fratelli Orlando” din Livorno, Italia, a fost cumpărat de România în 1897. Avea 18 cabine de pasageri pentru clasa I și 12 cabine clasa a II-a. În 1916, odată cu intrarea României în Primul Război Mondial, guvernul român a hotărât să pună la dispoziția guvernului rus, în baza unui contract de

George V. GRIGORE, Antuanela ROȘIORU

închiriere, un număr de nave grupate la Galați și Măcin. Între acestea se afla și „Principesa Maria”. Pe 9 octombrie 1916 vasul pleacă, împreună cu o parte însemnată a flotei maritime a țării, la Sevastopol. Pe șantierul Flotei Rusești de la Sevastopol vasul de pasageri a fost transformat în vas de război. În timp ce celelalte vase de pasageri românești au fost transformate în crucișătoare ușoare, „Principesa Maria” a fost echipat pentru lupta antisubmarine. În fapt pe vapor au fost montate două tunuri de 120 mm în borduri și o instalație de pozat plase antisubmarine. Echipajul era compus din 3 ofițeri, 4 mecanici și 30 de marinari români, fiind completat cu aproximativ 150 de marinari ruși. Ca membru al noii Divizii de Crucişătoare, vaporul „Principesa Maria” executa de cel puțin trei ori pe săptămână misiuni de supraveghere pe coasta Bosforului și a porturilor turcești, misiuni care durau între 24 și 48 de ore. În timpul acestor marșuri navele românești s-au angajat de multe ori în dueluri de artilerie cu bateriile turcești, au bombardat

depozitele de muniții ale inamicului, au instalat mine la intrarea în Bosfor și au transportat trupe de debarcare. Evenimentele din Rusia bolșevică au adus flota maritimă românească la un pas de dispariție. Inevitabil, influența nefastă a revoluției ruse s-a făcut resimțită și la bordul navelor românești, pe care numai un sfert din echipaj era format din români. Majoritatea erau îmbarcați înainte de declanșarea evenimentelor care au dus flota românească la un pas de dispariție. Colegiului Autonom pentru Afacerile Ruso-Române a încercat dezorganizarea personalului român de pe crucișătoare „aprobând orice act de provocațiune spre a împinge vasele în război contra României”. Încercarea de dezbinare s-a lovit însă de rezistența marinarilor români. Echipajele românești aflate pe vasele închiriate flotei marine a Rusiei și-au menținut credința și jurământul față de țară. Niciunul dintre ele nu s-a implicat în evenimente puse la cale de bolșevici. Revenirea în țară a tuturor navelor românești care acționaseră în

Flota Rusă din Marea Neagră s-a dovedit a fi deosebit de anevoioasă. Contractele încheiate în 1916 cu Guvernul Rusiei Țariste nu au mai fost respectate de noua putere sovietică. În ultimul an de război bolșevicii au încercat rebotezarea vasului. Pe data de 19 februarie 1918 nava a fost rebotezată și înregistrată cu denumirea ОСВОБОЖДЕНИЕ („Eliberarea”). Termenul de „Principesă” (cu referire directă la regalitate) nu era deloc pe placul noii orânduiri bolșevice. Ulterior echipajul și oficialitățile române reușesc schimbarea numelui pe perioada cât s-a mai aflat sub conducerea rusească, în „Dezrobirea”. În cele din urmă navele închiriate în 1916 guvernului rus au reintrat în România, începând cu noiembrie 1918, inclusiv „Dezrobirea”. Aflate într-o stare de avansată deteriorare vapoarele au necesitat lucrări operative de reparații ample deoarece trebuiau reluate cursele maritime pentru a putea satisface nevoile urgente de aprovizionare ale țării. În 1919, la reîntoarcerea în România, vasul de război „Dezrobirea” a fost redenumit „Principesa Maria”. Reintrat în circuitul vapoarelor de călători acestea va asigura în anii următori linia Constanța-Varna-Istanbul, pe care naviga cu două voiaje pe lună. Aducerea osemintelor lui Dimitrie Cantemir de la Odessa, cu vaporul „Principesa Maria” (15 iunie 1935) înlesnește o premieră în istoria relațiilor dintre București și Moscova. Din păcate în anul 1938, nava a fost casată și vândută pentru dezmembrare. Povestea ei merită a fi cunoscută! ■

Surse: historia.ro, techirghiol.com, casamajestatiisale.ro

Elegantă, curaj, lumină — întruchipate în bronz

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale al Consiliului Județean Ilfov a inaugurat în octombrie 2019, la intrarea în Palatul Știrbey din Buftea, un monument dedicat Reginei Maria. Supranumită „Regina Soldat” pentru implicarea activă pe front, Regina Maria era considerată de soldații ajunși în spitalele de campanie în timpul Primului Război Mondial drept „Mama Răniților”.

După război, Regina Maria s-a implicat nu

doar în politică, ci și în diplomatie, fiind unul dintre principalii actori ai Marii Uniri din 1918, care și-a continuat demersurile pentru recunoașterea internațională a României Mari prin negocieri cu marile cancelarii ale vremii.

Numele Reginei Maria este legat de județul Ilfov prin faptul că, în 1916, în Primul Război Mondial, Palatul Știrbey din Buftea a fost loc de refugiu pentru suverană și copiii săi.

Monumentul a fost realizat de artistul plastic, profesor de sculptură Cristian Ioan Pentelescu. Chipul Reginei poartă noblețea unei epoci și forța unei femei care a modelat destinul României. ■

Antuanela ROȘIORU

Premieră teatrală. Inima Reginei Maria

George V. GRIGORE

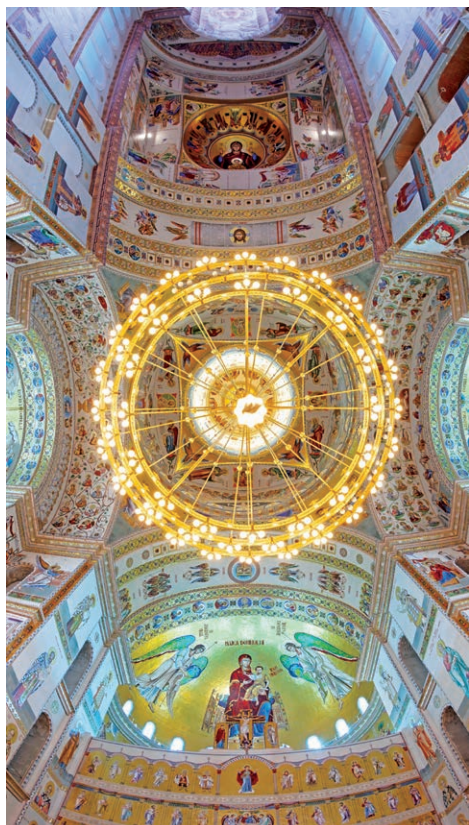
Anul acesta, când se împlinesc 150 de ani de la nașterea Reginei Maria, una dintre cele mai iubite și respectate figuri din istoria României, un omagiu emoționant a fost premiera teatrală a spectacolului multimedia „Inima Reginei Maria”. Actrița Claudia Motea ne spunea, înainte de spectacol, cu emoție: „Ca omagiu adus acestei figuri emblematice, sâmbătă, 1 noiembrie, ora 19:00, la Sala Dalles, vă invit cu emoție la premiera spectacolului „Inima Reginei Maria”, în care am onoarea să dau viață Reginei pe scenă. Vă aștept cu inimă deschisă, să pășim împreună într-o poveste adevărată, plină de har și istorie. Iubirea cheamă iubire mereu”. Și așa s-a întâmplat. Spectacolul de la Sala Dalles a oferit publicului o experiență artistică profundă, în care trecutul și prezentul s-au întâlnit într-o oglindă a idealurilor și realității. Cu o durată de 70 de minute, reprezentația a adus în prim-plan destinul, sacrificiul și iubirea necondiționată a

Reginei Maria pentru poporul său.

„Poate de mine vă veți aminti, deoarece v-am iubit cu toată puterea inimii mele”, spunea Regina Maria.

Regia artistică și selecția muzicală au fost semnate de Alina Hiristea. Scenariul a aparținut lui Radu Aldulescu, iar cadrul vizual lui Ciprian Duică. Vestimentația regală a purtat semnătura Mioarei Iofciulescu.

„Sunt recunoscătoare întregii echipe extraordinare și publicului atât de numeros pentru că ne-a însoțit și ne-a oferit aplauze și apreciere. A fost o seară de neuitat, plină de iubire și respect pentru Regina Maria. Iubirea cheamă iubire mereu!”, a spus Claudia Motea, după spectacol. Emoția încă ne urmărește, iar spectacolul vizual a trezit în noi valențe ale luminii în care a trăit marea Regină a României. Sperăm ca de acolo, din ceruri, sufletul său îndrăgostit de România să ne sfătuiască și să ne călăuzească pașii și către viitor. Aplauze și reverențe unei asemenea propuneri și unei asemenea reușite! ■

Catedrala Națională, simbolul unei credințe

Finalul lunii octombrie a fost marcat de un eveniment major nu doar pentru români, ci și pentru întreaga lume ortodoxă. În data de 26 octombrie 2025, fost sfințită pictura în mozaic a Catedralei Naționale, eveniment care a reprezentat una din manifestările prin care Biserica Ortodoxă Română a marcat Centenarul Patriarhiei Române și împlinirea a 140 de ani de la dobândirea autocefaliei. Catedrala Națională reprezintă cel mai amplu proiect religios și arhitectural al României moderne – o construcție, care îmbină tradiția bizantină cu tehnologia contemporană. Cu o înălțime de peste 120 de metri - fiind intrată în Cartea Recordurilor pentru cel mai mare iconostas ortodox și cea mai mare icoană mozaicată – este, de asemenea, cea mai mare biserică ortodoxă din lume, simbol al unei credințe care unește istoria, arta și ingineria.

Soborul slujitor a fost format din ierarhii membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și 67 de preoți și 12 diaconi, iar slujba de Sfințire a fost precedată de o Liturghie oficiată de Episcopii vicari patriarhali Varlaam Ploieșteanul și Paisie Sinatul împreună cu Episcopul vicar Timotei Prahoveanul al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Răspunsurile liturgice au fost date de Grupul Psaltic Tronos al Catedralei Patriarhale condus de Arhid. Mihail Bucă.

La Slujba de Sfințire, în pridvorul Catedralei Naționale, Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I, Patriarhul Daniel și Mitropolitul Teofan al Moldovei și Bucovinei au citit către popor trei fragmente din Sfânta Evanghelie. Icoanele în mozaic de la intrarea în sfântul lăcaș, care îi reprezintă pe Sf. Ap. Andrei și Sf. Ap. Filip, apostolii care au creștinat teritoriile locuite azi de români, apoi ușile au fost binecuvântate cu apă sfințită de Patriarhul Daniel și unse cu Sfântul și Marele Mir de Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I.

În paralel, laturile exterioare ale catedralei au fost sfințite de ierarhi români.

Pictura din altar a fost binecuvântată cu apă sfințită de Mitropolitul Emanuel de Calcedon și de Arhiepiscopul Nifon al Târgoviștei, Mitropolit onorific și Exarh patriarhal, apoi unsă cu mir de cei doi Patriarhi. În paralel, ierarhi români au sfințit pictura în mozaic din absida nordică și cea sudică.

Patriarhul Ecumenic și Patriarhul României au sfințit apoi două racle din argint împodobit cu figuri aurite destinate moaștelor Sf. Cuv. Dionisie Vatopedinul de la Colciu și ale Sf. Cuv. Petroniu de la Prodromu.

Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop vicar patriarhal și Secretarul Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a citit Actul de sfințire a picturii Catedralei Naționale.

Raclele au fost oferite stareților de la Schitul Prodromu și Chilia „Sf. Gheorghe” – Colciu, unde au viețuit cei doi sfinți. Stareții ahiorți au făcut parte, alături de alți șase părinți ucenici ai celor doi sfinți, din delegația athonită invitată la slujba de Sfințire a picturii Catedralei Naționale. Patriarhul României i-a dăruit Patriarhului Ecumenic o icoană a Sf. Ap. Bartolomeu, amintind că este prezent la slujbă în ziua de pomenire a Sf. M. Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir, așadar de sărbătoarea numelui de botez (Dimitrios) al Sanctității Sale.

Participanți

La ceremoniile religioase au luat parte președintele României, Nicușor Dan, împreună cu întreaga familie, și președintele Rep. Moldova, Maia Sandu, foștii președinți ai României Traian Băsescu și Emil Constantinescu, foștii premieri Viorica Dăncilă și Victor Ponta. De asemenea, au fost prezenți Majestatea Sa Margareta, Custodele Coroanei Române, împreună cu Alteța Sa Principele Consort Radu, foștii șefi de stat Emil Constantinescu și Traian Băsescu, Secretarul de Stat pentru Culte Ciprian Olinici, membri ai corpului diplomatic acreditat la București,

reprezentanților ai altor culte religioase și ai multor instituții civile, administrative, sociale și culturale.

Pe esplanada din fața Catedralei Naționale au participat peste 8.000 de clerici și credincioși din eparhiile Patriarhiei Române.

Provocări tehnologice

Părintele Nicolae Crîngașu, consilier patriarhal coordonator la Sectorul monumente și construcții bisericești, a vorbit la Trinitas TV despre câteva dintre cele mai mari provocări tehnice în construirea Catedralei Naționale. Primele provocări au apărut la săparea fundației la o adâncime de 24 metri. Pentru ca să nu se prăbușească pereții săpăturii, groapa trebuia ranforsată cu beton armat, lucrare care necesita o cantitate imensă de ancore din oțel. După studii și teste, din cele patru niveluri gândite inițial au rămas trei.

„Am avut acolo niște elemente de beton armat uriașe, avem cinci grinzi de beton armat la talpa clădirii, pe radierul general, care au șase metri înălțime pe șase metri deschidere și 130 de metri lungime”.

O altă provocare a fost hidroizolația fundației. Toate soluțiile existente pe piață au fost testate în laborator, constatăndu-se că cea mai bună folie hidroizolantă era garantată pentru aproximativ 60 de ani.

„Nouă ne trebuia pentru două-trei mii de ani, ceea ce era aproape imposibil și am adoptat o soluție foarte curajoasă, foarte sigură, verificată de mii de ani în construcții: soluția hidroizolației cu folie de plumb”, a povestit Părintele Nicolae Crîngașu.

Dar poate că cea mai inovatoare soluție inginerească a fost cea găsită pentru protecția la cutremur, rezolvând ceva ce inițial părea irezolvabil.

„La o clădire așa de lungă trebuie să ai niște rosturi seismice, în așa fel încât clădirea în ansamblul ei să poată să se comporte la cutremur în cel mai favorabil mod”, a explicat Părintele Nicolae Crîngașu.

care unește istoria, arta și ingineria

26 OCTOMBRIE 2025

ZIUA SFÎNȚIRII
CATEDRALEI NAȚIONALE
A ROMÂNIEI

„Dacă ai un mastodont, o clădire mare și la cutremur face tangaj, se autodistruge chiar prin forța gravitațională și seismică pe care o suportă în momentul cutremurului, motiv pentru care o clădire mare se fragmentează în mai multe corpuri mai mici, care sunt mult mai stabile la cutremur.”

„Nu puteam să tăiem catedrala în 3 sau 4 zone total distincte între ele, că așa trebuie să fie rostul seismic, și a trebuit să facem o structură și o soluție inginerescă care să-i asigure și stabilitatea la cutremur fără aceste rosturi seismice”, a spus consilierul patriarhal.

Reușita a fost atât de mare, încât stabilitatea în caz de seism, din calculele de structură, este mult mai mare decât a unei alte clădiri de aceeași înălțime, care, la un cutremur mare, ar trebui să aibă un tangaj (mișcare verticală) de 120 de centimetri, după care să revină la poziția normală.

„Imaginați-vă că, la noi, din calcule, catedrala, în caz, Doamne ferește, de un asemenea seism, nu are o mișcare de 120 de centimetri, ci doar de 30 de centimetri”, a relatat Părintele Nicolae Crîngașu. Calculele pentru rezistența structurii Turnului Clopotniță au fost refăcute pentru a susține vibrațiile produse de clopotele Catedralei Naționale. Cel mai mare are peste 25 de tone și este în prezent cel mai mare clopot cu balans din Europa.

O altă provocare a fost înainte de montarea clopotelor, când a trebuit modificată și adaptată întreaga structură de rezistență a Turnului Clopotniță.

„Dacă luăm în calcul efectele dangătului de clopot, care creează niște vibrații, care la rândul lor acționează asupra pereților și pot să facă mari probleme, toate aceste lucruri a trebuit să le avem în vedere și să facem o regândire și o consolidare foarte serioasă a unei zone foarte mari

din Turnul Clopotniță”, și-a amintit consilierul patriarhal. În prezent, Catedrala Națională deține cel mai mare clopot cu balans din Europa: cântărește peste 25 de tone și sună în gama Do.

Catedrala Națională nu impresionează doar prin dimensiuni și arhitectură, ci este și prietenoasă cu vizitatorii. Lifturile și scările permit tuturor să ajungă la diferite niveluri, iar balconul panoramic oferă o vedere unică asupra orașului, transformând vizita într-o experiență completă și accesibilă. Interiorul catedralei este o simfonie de lumină, artă și simbolism.

Istorie

Necesitatea construirii unei *Catedrale Naționale* în București s-a resimțit mai ales după Războiul de Independență din 1877-1878, iar după proclamarea României ca Regat, în anul 1881, Regele Carol I al României a înaintat Camerei Legislative, în anul 1884, un proiect de lege privind construirea unei catedrale creștin-ortodoxe în București. Deși proiectul a fost primit cu entuziasm de opinia publică, idealul nu s-a realizat. După Marea Unire din 1918, dorința construirii unei catedrale în capitala țării, ca recunoștință adusă lui Dumnezeu pentru înfăptuirea României întregite, a fost susținută atât de Mitropolitul primat Miron Cristea, cât și de Regele Ferdinand (1920). După înființarea Patriarhiei Române în anul 1925, s-au întreprins numeroase demersuri pentru construirea noii Catedrale patriarhale, vechiul proiect al „*Catedralei Mântuirii Neamului*”. Însă toate eforturile s-au năruit, din cauza crizei economice, a izbucnirii celui de-Al Doilea Război Mondial și apoi a instaurării regimului comunist în România pentru o perioadă de 45 de ani. După anul 1990, proiectul *Catedralei* noi a fost reluat de Patriarhul Teoctist Arăpașu, care, deși a întâmpinat

numeroase dificultăți și ostilități prin mutări repetate ale amplasamentului *Catedralei* în diferite zone ale Capitalei, a obținut totuși din partea autorităților stabilirea definitivă a acestuia în Dealul Arsenalului, prin Ordonanța de Urgență a Guvernului României nr. 19 din 17 martie 2005. Împlinind dorința înaintașilor săi, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, după întronizarea ca Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române (30 septembrie 2007), a preluat proiectul *Catedralei Mântuirii Neamului* și a săvârșit slujba de punere a pietrei de temelie pe actualul amplasament, la 29 noiembrie 2007, în ajunul sărbătorii Sfântului Apostol Andrei. După numeroase demersuri pregătitoare între anii 2008 și 2010, Patriarhia Română a demarat lucrările de construcție la sfârșitul anului 2010.

Altarul – sfințit la Centenar

Sfințirea Altarului *Catedralei Naționale*, la 25 noiembrie 2018, a reprezentat un omagiu adus la împlinirea a 100 de ani de la Marea Unire din anul 1918 a tuturor provinciilor românești într-un singur stat – Regatul României Mari. Cea dintâi urmare benefică a acestei uniri din anul 1918 a fost ridicarea *Bisericii Ortodoxe Române la rang de Patriarhie*, în 4 februarie 1925, recunoscută de Patriarhul Ecumenic Vasile al III-lea, prin *Tomosul nr. 1579* din data de 30 iulie 1925. După momentul târnosirii Altarului *Catedralei Naționale* în 2018, lucrările au continuat cu *pictarea pereților interiori în tehnica mozaic, pe o suprafață de 17.000 m², operă realizată de peste 200 de specialiști mozaicari coordonați de pictorii bisericești Daniel și Alina Codrescu*. Baza exterioară a *Catedralei* a fost placată cu marmură de Rușchița, iar coloanele celor patru pridvoare cu piatră de Vrața. Candelabrele, confecționate din alamă și oțel la Viena, includ în forma lor îngeri purtând trei lumini, ca simbol al harului Sfintei Treimi. Accesul în *Catedrală* și ieșirea din aceasta se fac prin cele 27 de uși de bronz, necesare pentru ieșire rapidă în situații de urgență. Un moment emoționant l-a reprezentat așezarea Sfintei Cruci pe cea mai înaltă turlă a *Catedralei*, turla *Pantocratorului (Atotțiitorul)*, în ziua de 8 aprilie 2025, la o înălțime de 127 de metri. ■

Sursa: Basilica.ro, Trinitas TV

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

„Sunetul Muzicii” din Balotești, premii la Festivalul „Glasul Copiilor 2025”

Palatul Național al Copiilor din București a găzduit și în acest an Festivalul „Glasul Copiilor”, ajuns la cea de-a XIV-a ediție. Organizat de Asociația „Glasul Copiilor” în parteneriat cu Clubul Copiilor sector 5 București, evenimentul a adus în lumina reflectoarelor copii și grupuri de copii talentați, cu vârste în 5-18 ani. Concursul a avut 4 secțiuni - muzică pop românească, muzică pop internațional, muzica etno/populară și „Idolul meu”. Ca în fiecare an, organizarea a fost impecabilă prin grija prof. Mihai Sirlincan și a doamnei Corina Dragu. Renumitul cor ilfovean „Sunetul Muzicii”, din Balotești, condus de prof. Cristina Manoliu Săvulescu, a fost și de această dată la înălțime, Valentin Irinel Buea, câștigătorul Marelui Trofeu 2024 prezentându-se impecabil cu un recital.

Câștigători:

- MARELE TROFEU AL FESTIVALULUI 2025- Tiberiu Handoca
- TROFEU Categoria Pop Internațional – 9-10 ani – Natalia Handoca
- TROFEU, Categoria Pop Internațional – 7-8 ani, Royda Goga
- TROFEU, Categoria Pop Românesc – 7-8 ani, Royda Goga
- TROFEU Categoria Pop Românesc – 9-10 ani, Roberta Lipoveanu
- PREMIUL I Categoria Pop Internațional – 13-15 ani, Alessia Babiac
- PREMIUL I Categoria Pop Internațional – 7-8 ani, Jessica Bălan
- PREMIU I Categoria Pop Internațional - 11-12 ani, Ana Chelu. ■

Copiii din Tunari, la teatru

Elevii Școlii Gimnaziale Nr.1 din Tunari au mers la Teatrul Ion Creangă din București să vadă piesa Harap Alb. Acțiunea a fost inițiată de Direcția de Comunicare și Mass-Media din cadrul CJ Ifov, cu sprijinul Teatrului Ion Creangă și al administrației locale din Tunari. Astfel de acțiuni vor continua. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Purtați prin lume la Palatul Cultural din Buftea

George V. GRIGORE

Cine a oferit din timpul său câteva ore sâmbătă, pe 18 octombrie 2025, începând cu ora 18.00 și s-a deplasat la Palatul Cultural din Buftea a participat la o călătorie muzical – coregrafică de neuitat. „Călătorind prin lume” a fost spectacolul unde spectatorii sau reîntâlnit cu dansatori și cântăreți de marcă care i-au purtat de-a lungul și de-a latul țării și planetei, cu stiluri și modele de cultură diferite. Ansamblul Artistic „Doina Ilfovului” al Centrului Cultural Buftea coordonat de profesor coregraf Daniela Mîndroc, instructor dans: Valentin Rogojinaru și costume: Margareta Pistol, a oferit șansa celor prezenți de a vedea dansuri de pe întreg mapamondul. Marioara Man Gheorghe și Bianca Nicola Gheorghe i-au delectat cu cântece populare de suflet. Membrii Atelierului de Pian al Centrului Cultural Buftea & Clubul de Muzică Buftea (prof. Marioara Marcu), împreună cu Ansamblul vocal-instrumental „A Doua Familie” (prof. Marioara Marcu), cu cei de la Atelierul

de canto – muzică ușoară (prof. Mihai Iancu), cei de la Clubul de Muzică Buftea (prof. Maria Ojică, coord. prof. Sorin Marcu), dar și Corul de Copii „Sunetul Muzicii” (prof. Cristina Manoliu Săvulescu) și Grupul Vocal „Noua Generație” (coord. Geta Vrabie), acompaniați de Taraf Tradițional – Clubul de Muzică Buftea (dirijor Marcel Stan, coord. Sorin Marcu) au urcat pe scenă, susținând momente unice în aplauzele întregii săli. Invitat special: LORENNA. A prezentat: Mărioara Marcu. Regia artistică: Daniela Mîndroc. Organizatori au fost Primăria Buftea și Centrul Cultural Buftea. ■

prof. Marius-Ovidiu Sebe

Brănești Proгноza meteo-literară pentru duminică 5 octombrie 2025

De Ziua Educației, la Casa de Cultură din Brănești, atmosfera se anunța încărcată de lumină spirituală și rafinament cultural. Se prevedea cer variabil în emoții, cu raze de bucurie și câteva „precipitații” de aplauze și felicitări. Temperatura sărbătorii a atins cote maxime, încălzită de zâmbetele și emoțiile celor prezenți. Presiunea atmosferică a fost ridicată de surprize literare și muzicale. Vânt moderat de inspirație a adiat prin discursurile invitaților și prin vibrația artistică a momentelor pregătite. Valuri de emoție au fost așteptate la lansarea

romanului cu numărul 29, „Stella și Filip” al profesorului Nică D. Lupu, precum și la premiarea câștigătorilor Festivalului-concurs național „CDIdei în cărți”, ediția a X-a. Evenimentul a adus ploie de bună dispoziție și rafale de sensibilitate artistică, grație invitaților de seamă – actrițele Doina Ghițescu și Manuela Goleescu, dar și interpretele Geta Bărbăscu și Daria Sebe, care au adăugat un intermezzo muzical de excepție. Atmosfera a fost animată și de intervențiile scriitorilor din cenaclul „Arena Literară” și consolidată prin prezența prof. univ. dr. Nicolae Georgescu și a directorului editurii Betta, Nicolae Roșu, care au așezat romanul pe orbita binemeritată a literaturii contemporane. Concluzie: vremea culturală din 5 octombrie la Brănești a fost una de excepție – caldă, luminoasă și plină de surprize artistice. Umbrela recomandată a fost cea a bucuriei și a deschiderii sufletești. Meteorolog de serviciu, prof. Marius-Ovidiu Sebe! ■

Istoria unei profesii: de la zaraf la funcționarul de bancă

George V. GRIGORE

Curioșii, dar și istoricii pot afla mai multe despre istorie și finanțe vizitând Muzeul Băncii Naționale a României din București. Comorile aflate aici ies la lumină, alături de alte valori aduse prin colaborarea cu alte muzee de patrimoniu, contribuind la complexitatea unor epocii importante. Astfel, până la sfârșitul acestui an, vizitatorii vor putea descoperi modalitățile prin care banii puteau fi păstrați, utilizați sau schimbați începând cu secolul al XVI-lea sau instrumentele folosite de zarafi în activitatea cotidiană. Totodată, expoziția prezintă tranziția spre noua profesie de funcționar bancar, începând cu jumătatea secolului al XIX-lea, precum și evoluția acestei profesii de-a lungul secolului al XX-lea. O secțiune specială este dedicată angajaților BNR, cel mai important capital al instituției încă de la înființare. Vizitatorii vor avea prilejul să admire primele portrete cunoscute ale acestora, desenate între anii 1885-1887, respectiv echipamente de birou din perioada interbelică și cea postbelică, documente și fotografii. Expoziția reprezintă, așadar, un prilej de a descoperi poveștile oamenilor care au contribuit la istoria celor 145 de ani ai BNR, un destin excepțional fiind cel al academicianului Costin C. Kirițescu, de la angajarea sa ca impiegat clasa a 8-a la Serviciul Studii în anul 1936, la membru al

Consiliului de administrație după 1990. Nu în ultimul rând, vizitatorii vor afla informații despre activitățile extraprofesionale ale funcționarilor băncii, precum și modalitățile de petrecere a timpului liber în facilitățile instituției. Pentru realizarea acestei expoziții deosebite, Muzeul BNR a colaborat cu 10 instituții culturale de prestigiu la nivel național, din colecțiile cărora sunt expuse aproximativ 200 de piese, dar și cu doi pasionați colecționari. Expoziția poate fi vizitată doar cu programare, în cadrul tururilor ghidate gratuite pe care Muzeul BNR le organizează de luni până vineri. ■

Comorile trecutului la Muzeul Național de Istorie a României

Dacă vă era dor de istoria românilor și a României, puteți vizita expoziția de la MNIR din București. Este adevărat că încă din anul 2012 a fost lansat proiectul „Capodopere din patrimoniul Muzeului Național de Istorie a României” prin intermediul căruia au fost prezentate - fie în format „clasic”, în micro-expozițiile din cadrul „Exponatul lunii”, fie cu ajutorul platformei online capodopere2019.ro - o serie de artefacte de valoare excepțională. Prin selecția realizată de această dată, pentru această expoziție „recapitulativă”, organizatorii au dorit să arate nu numai extraordinara diversitate și valoare a „capodoperelor” din patrimoniul muzeului, ci și bogăția spirituală a spațiului românesc, imaginația celor care au locuit aici, istoria noastră tumultuoasă sau personalitățile remarcabile care și-au lăsat amprenta asupra trecutului României. Fiecare dintre aceste artefacte are o istorie care, suntem conștienți, le va face și mai valoroase în ochii și inima vizitatorilor muzeului. Nu sunt doar obiecte care au făcut parte, deja, din proiectul „Capodopere din patrimoniul Muzeului Național de Istorie a României”, ci și alte bunuri culturale - „Gânditorul” și perechea sa, barilul de la Khorsabad, vasul de la

Capidava (cu inscripția „Petre”), tezaurele de la Letcani și Coveiu, fragmentele de frescă de la biserica Trei Ierarhi, tablouri de Luchian, Tonitza, Sava Henția, Mișu Popp, tronul reginei Elisabeta, vioara lui George Enescu, fragmentele de rocă lunară, Biblia lui Șerban Cantacuzino sau Tetraevangelul Ieromonahului Spiridon. Nu lipsesc nici unele dintre cele mai rare și mai valoroase ordine și decorații, nici cea mai mare monedă bătută pe teritoriul României și nici cea mai mică bancnotă din lume. Intrând în cel de-al 22-lea an de când clădirea Muzeului Național de Istorie a României se află în proces de „restaurare”, fapt care privează publicul de posibilitatea și dreptul său legitim de a admira multe dintre valoroasele comori ale patrimoniului nostru arheologic și istoric, prin deschiderea unei astfel de expoziții există ocazia de a se împlini, fie chiar și parțial, obligația muzeografilor de a prezenta „comorile” trecutului către un public cât mai larg. Pentru doritori, trebuie să spunem că toate artefactele din cadrul seriei „Capodopere din patrimoniul Muzeului Național de Istorie a României” au fost publicate, anual, în cadrul unui catalog de colecție, ajuns la cel de-al treisprezecelea număr. ■

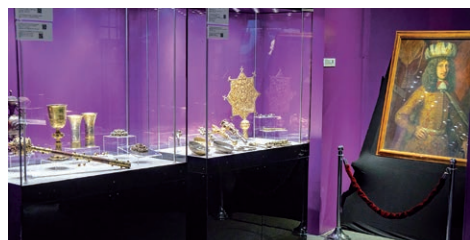

Foto: MNIR

George V. GRIGORE

prof. Marius Ovidiu Sebe

Un gând de recunoștință familiei Macca de Ziua Mondială a Educației

Ziua Mondială a Educației și Ziua Internațională a Profesorului a fost sărbătorită pe 5 octombrie. Această zi are ca scop sensibilizarea oamenilor cu privire la importanța rolului jucat de profesorii din întreaga lume. Aceștia își dedică viața, pentru a avea un impact pozitiv asupra modului în care copiii învață, cresc și se transformă în adulți. Responsabilitatea de a educa generațiile viitoare nu este deloc ușoară, așa că Ziua Mondială a Educației este o oportunitate excelentă pentru a arăta recunoștință acestor oameni dedicați și importanți din viețile tuturor. Ar trebui să adresăm un gând de recunoștință pentru binefăcătorii și ctitorii care au sprijinit, prin donații, dezvoltarea educației și a școlilor românești. Acum este momentul să ne amintim și de cei care au crezut în

puterea educației și au transformat averile lor în lumină pentru generațiile viitoare. Una dintre aceste figuri luminoase este Elena Macca, născută în 1842, în satul Miroși, Teleorman. Soția colonelului Petre Macca, erou al Războiului de Independență, Elena și-a transformat bogăția într-un dar pentru educația românească. Fără moștenitori direcți, ea a desemnat Ministerul Instrucțiunii Publice drept legatar testamentar și, prin testamentul din 1896, a donat reședința sa din București, de pe actuala stradă Henri Coandă - cunoscută astăzi drept „Casa Macca”. Clădirea a devenit sediul Casei Școalelor, instituția care sprijinea construcția și dotarea școlilor din țară. Aceasta este o clădire din București, cu statut de monument istoric (cod B-II-m-B-18440), ridicată de Elena și Petre Macca între anii 1891 - 1900, sub semnătura arhitectului John-Elisee Berthet. Clădirea a fost lăsată prin testament Ministerului Instrucției, în posesia căruia a intrat în 1912. În timpul guvernului Nicolae Iorga, clădirea a devenit sediul Muzeului Național de Antichități, pentru a găzdui de la data de 1 iulie 1956 Institutul de Arheologie, redenumit din 1992 Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan”. Casa Macca a fost inclusă în Planul Național de Restaurare al Institutului Național al Patrimoniului și, în prezent, se află într-un amplu proces de consolidare și restaurare. Elena Macca a oferit și imobilele aflate la moșia din Miroși (unde a ctitorit și o biserică) pentru înființarea unei școli de meserii, menită să le dea tinerilor din mediul rural o șansă la un viitor mai bun. Astăzi, Elena Macca odihnește alături de soțul ei în cimitirul Mănăstirii Păsărea (jud. Ilfov), iar numele ei rămâne legat de generozitate și de credința că educația este cea mai frumoasă moștenire. ■

Surse:
<https://petre-macca.blogspot.com/2009>

Cineclubul, „microbul” cineaştilor amatori de acum 70 de ani

În urmă cu şapte decenii, la Casa Studenţilor din Bucureşti, a apărut „Cineclubul”, prima formă de „cultură cinematografică” din România. Primul astfel de „Cineclub” din lume a apărut în Franţa pentru popularizarea culturii cinematografice datorate inventării cinematografului şi a primului aparat de luat imagini de către fraţii Lumiere. La noi în ţară termenul de „Cineclub” a fost introdus la 25 mai 1957, având caracterul de vizionare de filme şi discuţii libere asupra ideii filmului, a scenariului, a procedurilor de filmare, al jocului actoresc, al sonorizării, al regiei, toate până la realizarea finală. Totuşi o formă de „cineclub”, dar intitulat „Cerc cinematic” a fost creat la Palatul Pionierilor (Cotroceni) Bucureşti în 1950, iar la Braşov în 1956 la Uzina „Tractorul” din Braşov a fost o primă formă de cineclub. Un al doilea mare cineclub a apărut în septembrie 1957 la Clubul Muncitoresc C.F.R. Timişoara, acesta fiind organizat de fraţii Sandu şi Eugen Dragoş. A urmat un al treilea cineclub din România, la Oţelul Roşu, creat de Paul Kovaci şi Emil Mateiaş. Odată începută această activitate creativă şi foarte frumoasă, „sămânţa” cineamatorismului a început să dea roade în mai toate oraşele şi satele din România, cu mii de pasionaţi de film şi fotografie. Dezvoltându-se foarte repede activitatea a fost sprijinită de către sindicate ca o forma de activitate culturală

alături de celelalte activităţi, cum au fost brigăzile artistice, corurile, dansurile populare, formaţiile de muzică populară şi uşoară, pictură, sculptură, cercuri literare şi altele. Filmul şi arta fotografică, fiind înrudite, au avut o mare dezvoltare prin realizare de diferite filme şi fotografii. Întrucât cineamatorii şi fotografii amatori s-au înmulţit foarte repede, au apărut şi festivaluri de film, diaporame şi expoziţii fotografice, unde toate aceste manifestări artistice urmau să fie promovate în public. Aşa au apărut cinecluburi în Bucureşti, Braşov, Ploieşti, Piteşti, Craiova, Arad, Reşiţa, Brăila, Buzău, Galaţi, Tîrgovişte, Bacău, Cîmpulung Moldovenesc, Suceava, Satu Mare, Oradea, Tîrgu Jiu, Tîrgu Mureş, Iaşi, Bivolari-Iaşi, Constanţa, Câmpina, Hunedoara, Focşani, Gura Humorului, Sânicolaul Mare şi alte localităţi. Cineaştii amatori, totuşi au început să fie conduşi şi de forurile de partid, având sarcina de a realiza şi filme de propagandă politică. Cineaştii amatori s-au supus şi acestor sarcini ca în felul acesta să poată obţine o finanţare de la sindicate. Din pelicula achiziţionată se făceau filmele cu temă politică, dar se făceau şi filmele amatorilor, care erau cu tematică artistică, filme care puteau fi prezentate publicului şi puteau fi prezentate în festivaluri şi concursuri. Aşa au apărut „Festivalul filmului de animaţie” la Bacău, „Pelicula de Aur” şi „Cine-FAUR” la Bucureşti, „Contemporania” la Târgovişte, „Filmul tehnic” la Buzău, „Filmul de protecţia muncii” la Galaţi, „Filmul medical” la Brăila, „Satul de ieri, satul de azi” la Bivolari-Iaşi, „Omul şi producţia” la Hunedoara, „Filmul de 5 minute” la Reşiţa, „Toate genurile” la Timişoara şi la Oţelul Roşu, „Filmul de comerţ” la Piteşti, „Festivalul filmelor premiate” la Târgu Mureş, Festivalul „Toamna la Voroneţ” la

Gura Humorului, precum şi alte festivaluri ocazionale la Oradea, Sânicolaul Mare şi Satu Mare. Un loc aparte l-a constituit Marele Festival „Cântarea României” la care luau parte toate genurile de filme, diaporamă şi fotografii, precum şi toate formele artistice de amatori. Un mare Cineclub cu cele mai multe producţii cinematografice a fost Cineclubul „FAUR-film” Bucureşti, care a aparţinut Întreprinderii „23 August”. De-a lungul timpului, cineclubiştii de aici i-au avut ca mentori Ion Popescu Gopo, Geo Saizescu, Alecu G. Croitoru, Andrei Blaier, Lucian Bratu, Aurel Măscă, Nicolae Cabel, Bob Călinescu, Radu Petrescu Aneste, criticii de film Eva Sârbu, Călin Căliman, Eugen Athanasiu şi Valerian Sava. Din partea U.G.S.R. omul care a dirijat activitatea cineclubistă a fost Constantin Crăciun, un îndrăgostit de activitatea cineclubistă din România, iar din partea Consiliului Culturii a fost Florin Velicu. Cinecluburile în toată perioada 1957-1989 au fost dotate de sindicate cu aparatură de filmare, de proiectie şi pelicula necesară. Acestea au primit şi sprijin financiar pentru organizarea unor „Tabere de instruire”. Printre cineaştii amatori cei mai talentaţi, realizatori de filme, amintim doar câţiva: Corneliu Militaru, Anton Rogoz, Lizet Rusănescu, Ion Petcu, Nina Colonelu, Gheorghe Hârdău, Paul Mantu, E. Meghesy, Nicolae Ionescu, Victor Colonelu, Gelu Mureşan, Gheorghe Eftimescu, Ovidiu Burducea din Bucureşti, Vladimir Lucavesci din Bacău, Nicolae Negruţiu, Ştefania Pucleanu. Înainte de 1989, filmele cineaştilor amatori din România au participat şi la festivaluri din străinătate unde au luat multe premii. S-a întâmplat ca în anul 2010, când s-au întâlnit cei din vechea gardă la Oţelul

Victor Colonelu, regizor film

Roşu, la marcarea a „50 de ani” ai Cineclubului din localitate, regizorul Geo Saizescu - în calitate de Preşedinte de A.N.C.R. - şi autorul acestui material – în calitate de secretar general A.N.C.R. - am semnat cererea de aderare a României la UNICA, forul mondial al Cineaştilor Amatori. În 2022, câţiva dintre noi ne-am revăzut la Oţelul Roşu. Acum, tehnologia veche a fost înlocuită cu o aparatură mult mai performantă şi aproape oricine poate filma sau fotografia. Din păcate, puţini sunt cei care au cu adevărat minime noţiuni de artă vizuală. De remarcat eforturile Andrei Bălbărau din Reşiţa care, cu forţe proprii a deschis un frumos „Muzeu al Cineaştilor Amatori”, care păstrează o sumedenie de aparate de filmat, proiectie, mese de montaj, aparate foto şi tot felul de piese anexe cinematografice. Şi eu am o frumoasă colecţie de aparate foto, de filmat şi de proiectie. Fac apel către cei care mai deţin astfel de aparate pentru a organiza mini muzeu. Cei interesaţi mă pot contacta prin intermediul publicaţiei „Condeie Ilfovene”. Poate aşa tânăra generaţie va afla cu câtă pasiune am lucrat noi, chiar şi în timpul liber, pentru artă fotografică şi pentru cea cinematografică. Astăzi ecranul ne răpeşte majoritatea timpului, fie că e telefon, tabletă, calculator sau cinemagraf. „Microbul” a plecat de undeva de la cinecluburi... Poate. ■

Hai la Cinema!

George V. GRIGORE

Când credeam că speranţa ne-a părăsit şi cea de a 7-a artă nu mai trece prin judeţul nostru, văd un anunţ pe facebook: în urma voturilor voastre, filmele câştigătoare pentru weekend-ul acesta de Cinema Berceni sunt următoarele: sâmbătă, 27 septembrie (film animat pentru copii) „Inside Out 2” - un film despre emoţii şi culoare, care ne arată cum e să creşti şi să faci faţă schimbărilor; duminică, 28 septembrie (film pentru adolescenţi şi adulţi) „The Marvels” (2024) - aventură spectaculoasă despre curaj, prietenie şi puterea de a fi uniţi. „Aşadar, în weekend vă aşteptăm la Cinema Berceni pe terenul de sport din incinta Şcolii nr. 1, ora 18:30, pentru 2 seri de film cu poveşti diferite, dar care reflectă aceaşi idee - aducerea comunităţii împreună”. Ideea îmi place şi îmi aduce aminte de copilăria de la ţară, când venea „caravana cinematografică” de la judeţ şi apăreau afişele format A4 la avizierul căminului cultural, care ne anunţau ce film urma să vizionăm.

Câteodată plăteam un leu şi 25 de bani intrarea sau doi lei cincizeci, dacă erau două serii (ex.: „Pe aripile vântului”). Câteodată nu plăteam... Ne lăsa Nea Naie de la bilete aşa, pe gratis. Au fost câţiva ani ai copilăriei, după care am descoperit cinematograful de la oraş, odată cu liceul. Mai târziu, veneam în capitală, pe „bulevardul cinematografelor”, unde vizionam câte trei – patru filme într-o singură zi. Pe atunci România producea peste 80 de filme de an. Apoi, a venit „libertatea” anilor 90, iar filme nu prea s-au mai făcut. Astăzi nu mai avem nici „caravană”, dar nici cinematografe „clasice”. Cei din capitală au cinema la mall, iar restul au televizoare în aproape toate camerele din casă. Era drăguţ cu aceste „caravane”... Se mai întâlneau oamenii, mai socializau... În Ilfov, judeţul care înconjoară Bucureştiul ca un inel, avem în prezent cămine

culturale, case de cultură şi centre culturale renovate şi folosite doar la serbările elevilor. Unele mai „întreţin” şi câteva cercuri aplicative şi de arte sau diferite formaţii. În ultimii ani producţia cinematografică autohtonă pare să ia avânt. Cine ştie? Poate direcţia din Ministerul Culturii care se ocupă de acest domeniu va reînvia şi Caravana Cinematografică. Putem avea un proiect cultural-educativ care poate fi organizat de Consiliul Judeţean Ilfov, prin Centrul Judeţean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiţionale Ilfov, în parteneriat cu Centrul Naţional al Cinematografiei şi Arhiva Naţională de Filme, cu primăriile şi alte instituţii de cultură din judeţul Ilfov (case de cultură, centre culturale, cămine Culturale etc.). Într-o anumită zi din săptămână (sau la două săptămâni), la casele de cultură din localităţile ilfovene se poate proiecta un film, în mod gratuit. Sau cu un preţ modic... Va fi necesar ca instituţia respectivă să aibă mijloacele tehnice necesare pentru proiectie (ecran, proiector etc.) şi să primească din partea Centrului Naţional al Cinematografiei sau al Arhivei Naţionale de Filme materialul care va fi proiectat (casetă, DVD etc.) Nouă Caravană Cinematografică poate astfel să aducă în atenţia publicului filmul românesc (şi nu numai), fiind totodată şi un omagiu adus regizorilor şi actorilor care au transpus istoria poporului român în filme care rămân peste timp. Având în vedere rolul educativ şi memorialistic pe care îl pot avea, filmele prezentate vor readuce în sala de spectacol împreună toate generaţiile, de la şcolari, până la septuagenari. Evenimentul are ca obiectiv principal atragerea atenţiei publicului larg asupra celei de-a şaptea arte, savurată de această dată într-un mod diferit, în „Ziua specială de film”, la Centrul Cultural sau la Casa de Cultură din localitate. Astfel, filmul românesc ar primi susţinere şi promovare, cinematografia ar renaşte şi şi-ar recâştiga locul pe care acesta îl merită în Cultura românească. ■

Lecția de patrimoniu Ilfov nr. 12

„Greci, istoria unei vechi moșii boierești și câteva dintre bisericile ei”

George V. GRIGORE

În acest episod al „Lecției de patrimoniu Ilfovean” urmăm istoriile unei vechi familii boierești a Țării Românești, Grecenii, și o parte dintre ctitoriile lor. Biserici, mănăstiri, sate, răfuiele de demult și frumuseți păstrate până azi la Sitaru, Măxineni, Micșunești Mari. Ne aflăm pe urmele Grecenilor, ghidați în scris de un ilustru reprezentant al familiei lor, istoricul și genealogistul Ștefan Dimitrie Greceanu, de la a cărui naștere se împlinesc anul acesta 200 de ani. Acesta s-a născut la 19 septembrie 1825, în București, Țara Românească și a decedat la 1 august 1908, tot la București. A fost academician român, istoric, genealogist, heraldist și membru de onoare (din 1905) al Academiei Române. Îndemnul său pe care l-a purtat ca un motto era: „Trecutul nostru, cine îl caută, îl găsește!”.

Lecția de patrimoniu Ilfov – episodul 12 vorbește despre nume care au influențat istoria și cultura locală ilfoveană, despre tradiții și meșteșuguri, despre frumusețile locale de prin satele, poienile și pădurile ilfovene. Lecția de patrimoniu Ilfov este un proiect inițiat și realizat de Școala de la Piscu și susținut de Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru

Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. Parteneri sunt: Muzeul Național al Țăranului Român, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Muzeul Municipiului București, DEM Creativ. ■

Elevi ilfoveni premiați la Concursul Național „Patrimoniul cultural, istoric și natural-zestrea comunităților locale”

Anul acesta, Școala Gimnazială nr. 1 din Buftea a continuat tradiția participării la Concursul Național „Patrimoniul cultural, istoric și natural - zestrea comunităților locale”, Ediția a V-a având tema: „Eroi, monumente și biserici”, organizat de Societatea de Științe Istorice din România în parteneriat cu Facultatea de Istorie - Universitatea din București, având ca parteneri media revistele „Historia” și „Magazin istoric”.

Obiectivele concursului sunt de a implica elevii, studenții și cadrele didactice în cercetarea și documentarea patrimoniului local, de a sensibiliza autoritățile și comunitățile locale față de necesitatea protejării, conservării și promovării valorilor istorice, culturale și naturale locale, incluse sau neincluse încă pe lista monumentelor istorice și de a constitui o arhivă a bunurilor de patrimoniu din fiecare comunitate implicată, precum realizarea unei hărți de turism cultural care să reflecte aceste valori locale. La ediția din acest an au participat trei

echipe coordonate de prof. dr. Luminița Elena Vasiliu, la secțiunile „Patrimoniul ecleziastic film”, „Patrimoniul ecleziastic ppt” și „Afiș pentru ediția următoare a concursului”.

Premii

Premiul I: Eveline Cristiana Silitră și Ștefan Mocanu - Secțiunea patrimoniu ecleziastic (film) - „Ansamblul Brâncovenesc de la Mogoșoaia”.

Premiul I: Maria Ștefania Voicu și Andrei Cristian Darabană - Secțiunea patrimoniu ecleziastic (ppt) - „Biserica Sfinții Împărați Constantin și Elena – Buciumeni, Buftea”.

Premiul I: Cornelia Daniela Zamfir și Ioana Maria Mihalache - Afiș tematic pentru ediția următoare a proiectului. În demersul nostru de a identifica și cerceta patrimoniul județului Ilfov am fost sprijiniți de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, SSIR Ilfov, DJC Ilfov și preotul Ion Vrăjitoru. ■

prof. dr. Luminița Elena VASILIU

„Marea noroială” de la Casa lui Lișcă din „Parcul dintre flori” din Buftea a dat rezultate

George V. GRIGORE

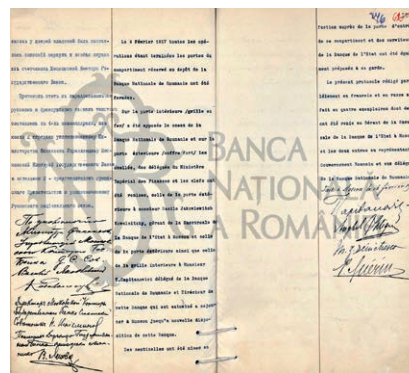
Proiectul de „Relocare a Casei lui Lișcă din Dărăști” la Buftea, în „Parcul dintre flori”, a continuat în ciuda vremii neprietenoase. Au fost ridicate „scheletele” din lemn ale pereților și a urmat „marea noroială”. Cu mic, cu mare, voluntarii au participat cu mare drag să pună „cojoacele” cu pământ și paie la „noua” casă. Casa a început să capete formă și silueta sa se desenează la orizontul toamnătic al „Parcului dintre flori”. Cad frunzele ruginii și noi trebuie să grăbim proiectul, pentru ca să nu apară funigeii de zăpadă. Cine dorește, este așteptat, ca și în cazurile Corbeanca și Măgurele, ca voluntar, iar pentru informații suplimentare puteți contacta Asociația „Monumente renăscute”. Până acum peste 70 de studenți voluntari, viitori arhitecți, au lucrat aproape 3 luni la demontarea, transportul, curățarea tâmplăriei și

ridicarea ei, în pofida multor dificultăți birocratice și financiare. Restauratori calificați și talentați au lucrat la ornamentele valoroase. Orice mână de ajutor este binevenită!

Organizatori ai proiectului sunt Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, împreună cu Primăria orașului Buftea și Asociația „Monumente renăscute”, care vor contribui cu tot ceea ce este necesar la marea proiect de „Salvare a patrimoniului vernacular ilfovean”. ■

Documente de arhivă despre Tezaurul de la Moscova

Banca Națională a României a lansat pe site-ul său, în cadrul secțiunii Istorie și patrimoniu, o nouă rubrică dedicată istoricului Tezaurului evacuat la Moscova în perioada 1916-1917 și eforturilor de repatriere a acestuia.

Consecvență misiunii sale de a promova problematica Tezaurului transportat la Moscova în timpul Primului Război Mondial și răspunzând cererilor din țară și străinătate de a facilita accesul la datele despre Tezaur, cât și la acțiunile întreprinse

pentru a recupera această avuție națională, BNR prezintă o serie de materiale-sinteză, disponibile în limbile română, engleză și, în curând, în franceză, imagini relevante din epocă, precum și copii ale documentelor originale din arhiva proprie. Banca Națională a României este păstrătoarea dosarului „Tezaur”, care reunește toate documentele privind depozitarea stocului său de aur, în greutate de 91,5 tone aur fin, la Moscova. Aurul BNR aflat în Rusia de peste un secol rămâne în continuare o creanță neonorată de către moștenitorul de drept al depozitarului-garant. Prin accesarea noii secțiuni, veți găsi informații sistematizate, dintre care unele inedite, despre „Activități pentru promovarea problemei Tezaurului”, „Expoziție – Tezaurul BNR de la Moscova”, „Istorie Tezaur”, „Inventarul Tezaurului”, „Restituiri parțiale” sau „Acte în sprijinul repatrierii Tezaurului”. ■

Antuanela ROȘIORU

Folclorul românesc – pentru prima dată în 80 de ani pe scena UNESCO de la Paris!

O seară memorabilă, un moment de grație și un mandat istoric pentru România la UNESCO.

În fața a peste 1.000 de spectatori din cele 194 de state membre ale UNESCO, ambasadoarea României la UNESCO, Excelența Sa Simona-Mirela Miculescu, a urcat pe scena Sălii Mari a UNESCO din Paris alături de Ansamblul Folcloric Profesionist Cindrelul - Junii Sibiului, interpretând împreună piesa „Sanie cu zurgălăi” – un cântec care a ridicat sala în picioare și a transformat finalul Galei într-o veritabilă horă internațională a bucuriei și prieteniei.

Evenimentul intitulat „Sufletul României: să celebrăm împreună Patrimoniul cultural / The Soul of Romania: Celebrating Together the Cultural Heritage” a marcat încheierea mandatului de Președinte al

Conferinței Generale UNESCO (2023-2025), deținut de ambasadoarea Simona-Mirela Miculescu – primul român și a cincea femeie care a condus acest prestigios for în istoria de 80 de ani a organizației. România a uimit la UNESCO: călușarii, doina, portul popular și tradițiile noastre au adus pe scena pariziană energie și emoție. Un spectacol electrizant, o călătorie prin regiunile etnografice ale țării, o demonstrație a frumuseții și diversității patrimoniului cultural imaterial românesc.

O seară magică în care spiritul românesc a strălucit în inima universalității, purtând cu el mândria unei culturi care unește, inspiră și emoționează lumea întreagă. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Argument pentru formare prin Casa Corpului Didactic Ilfov (I)

Și în acest an școlar, echipa de formatori și experți ai Casei Corpului Didactic Ilfov vine în întâmpinarea nevoilor reale de perfecționare și formare continuă a personalului din învățământul preuniversitar cu un portofoliu educațional atractiv, o ofertă de programe/stagii de perfecționare și formare continuă, generoasă, completată de o serie de activități de cercetare științifice, creativitate, metodică-didactică și cultural-artistică deosebit de interesante. Intitulată „Casa Ilfoveană”, oferta de formare răspunde exigențelor actuale de pregătire continuă în vederea asigurării

calității în educație, ținând cont de nevoile individuale de dezvoltare profesională exprimate de personalul din învățământul ilfovean, de recomandările MEC și de direcțiile de acțiune ale ISJ Ilfov, pentru învățământul ilfovean. Oferta de proiecte și programe a CCD Ilfov a fost depusă la Ministerul Educației și Cercetării. În așteptarea avizului favorabil, inaugurăm seria de articole menite să aducă argumentele necesare pentru a considera CCD Ilfov unul dintre cei mai performanți furnizori naționali de formare în domeniul didactic. Prima invitație - programul

Abilitare curriculară pentru educația timpurie – se adresează celor care doresc să se perfecționeze în domeniul educației timpurii. Face parte din categoria programelor acreditate de MEC în 2023. Pot participa *absolvenți ai liceului pedagogic sau ai unei școli echivalente (specializarea educatoare/ învățătoare), absolvenți cu diplomă de licență – specializarea Pedagogia învățământului preșcolar și primar, alte cadre didactice din învățământul antepreșcolar și preșcolar* care doresc acumularea de credite profesionale transferabile. Dintre competențele vizate enumerăm:

- abilități de folosire a noțiunilor și elementelor conceptuale privind teoria curriculum-ului pentru educația timpurie,
 - proiectarea și organizarea activităților de învățare,
 - identificarea unor strategii didactice moderne, inovative și flexibile, adaptate conținuturilor.
- Programul se desfășoară în sistem blended-learning și însumează: 80 de ore (42 ore față-în-față și 38 ore online asincron), 27 credite profesionale transferabile. La final, participanții obțin certificat de absolvire care conferă

dreptul de a ocupa funcția didactică de educator-puericultor, conform prevederilor Legii educației naționale. Taxa de formare: 550 lei. Înscrieri și detalii – prof. metodist Marius-Ovidiu Sebe (tel. 0723.371.850). ■

Prof. Mariana Marcela LISCAN, director CCD Ilfov

Erasmus Day – Inteligență artificială, oameni reali și o experiență de neuitat

Prof. metodist Marius Ovidiu Sebe

În perioada 5-9 mai 2025, o echipă de cadre didactice din județul Ilfov a participat la cursul internațional „Artificial Intelligence – Key Tools for Future Learning”, desfășurat la Istanbul. Echipa a fost formată din: Iulia-Raluca Mihai și Cristina Neamțu, cadre didactice pentru învățământ preșcolar (Școala Gimnazială Nr. 2 Tamași, Corbeanca), Raluca-Elena Pistrui și Cristina Zamfir, cadre didactice la Grădinița „Rița Gărgărița” (Brănești) și Marius-Ovidiu Sebe, profesor metodist al CCD Ilfov. Cursul, derulat prin Araxa Edu și coordonat de formatorul Mihaela Cojocaru, face parte din proiectul Erasmus+ al Casei Corpului Didactic Ilfov – Nr. 2024-1-RO01-KA121-SCH-000224863, în cadrul acreditării Erasmus+ pentru educația școlară.

Experiența care schimbă perspectiva asupra educației
Cursul a fost o călătorie de redescoperire a rolului profesorului în era digitală. Timp de cinci zile, participanții au explorat concepte cheie despre inteligență artificială, instrumente educaționale inovatoare și modalități prin care tehnologia poate transforma procesul de predare-învățare.

Am conștientizat cât de importantă este integrarea responsabilă și etică a tehnologiei în educație. Trăim într-o eră în care competențele digitale nu mai sunt optionale, ci fundamentale pentru dezvoltarea elevilor. Noi, profesorii, trebuie să fim pregătiți să facem față acestor provocări” – prof. Iulia-Raluca Mihai

Cursul a evidențiat faptul că tehnologia nu înlocuiește metodele tradiționale, ci le completează, făcând procesul educațional mai atractiv, personalizat și relevant pentru generațiile actuale. Elevii de azi sunt nativi digitali, iar profesorii trebuie să se adapteze, să devină facilitatori ai învățării și ghizi ai cunoașterii moderne.

Schimb intercultural și inspirație
Dincolo de conținutul tehnic, mobilitatea Erasmus+ a fost o experiență interculturală memorabilă. Participanții au avut ocazia să colaboreze cu profesori din diferite țări europene, să schimbe idei, bune practici și să descopere noi modalități de abordare a actului educațional. Un moment deosebit a fost vizita într-un liceu din Istanbul, unde echipa românească a interacționat direct cu profesorii și elevii turci, descoperind valori comune

și perspective noi asupra educației moderne. „Un profesor de acolo a spus ceva care mi-a rămas în minte: *Școala aparține copiilor. Nu este a directorului, nici a profesorilor – este locul lor! Ei trebuie să se simtă acolo ca acasă*. M-a inspirat profund și mi-a reamintit cât de important este să creăm un mediu sigur, cald și motivant pentru elevi”, a spus prof. Cristina Neamțu

Poartă spre dezvoltare și viitor
Proiectele oferă cadrelor didactice șansa de a învăța continuu, de a se conecta la tendințele educației moderne și de a aduce inspirație în școlile lor. Cursul de la Istanbul a reprezentat o oportunitate unică de formare profesională și personală, prin înțelegerea și aplicarea instrumentelor digitale și a inteligenței artificiale. „Erasmus nu este doar despre cursuri. Este despre oameni, despre prietenii, colaborare și bucuria de a învăța împreună. Recomand oricărui profesor această experiență care te ajută să crești și să visezi mai departe” - Raluca-Elena Pistrui
Cursul „Artificial Intelligence – Key Tools for Future Learning” a adus echipei românești nu doar cunoștințe, ci și o viziune nouă asupra educației viitorului – o educație digitală, deschisă și umană în același timp. Proiectul Erasmus+ continuă să demonstreze că formarea continuă, schimbul de bune practici și deschiderea spre inovație sunt cheia unei școli moderne, adaptate nevoilor copilului de azi. Inteligență artificială, profesori reali, copii curioși și experiențe autentice – toate acestea definesc spiritul Erasmus+. ■

Erasmus+. Profesorii ilfoveni, promotori ai valorilor europene în educația românească

Într-o lume educațională în care totul se schimbă cu viteza unei generații digitale, profesorul rămâne axul central al transformării. Erasmus+ nu este doar o ușă deschisă spre Europa, ci un veritabil laborator de creștere personală, profesională și emoțională. Pentru cadrele didactice române, participarea la cursuri de formare internațională și activități de tip job shadowing înseamnă mai mult decât o experiență de învățare – este o renaștere a vocației și o reconectare cu sensul profund al educației. Cei care au pășit în sălile de formare din Atena, Sevilla, Lisabona sau Paris au descoperit că „profesorul european” nu este o etichetă, ci o atitudine: deschidere, curiozitate, spirit colaborativ. Cursurile Erasmus+ propun metode interactive, explorări interculturale și strategii de predare inovatoare care redefinesc relația profesor-elev. Într-un context în care burnout-ul, rutina și birocrăția amenință motivația cadrelor didactice, aceste programe devin un antidot real: aduc inspirație, redau încrederea și activează pasiunea pentru profesie. Experiențele de job shadowing – perioade de observare și colaborare directă în instituții școlare europene – au un impact profund asupra modului în care cadrele didactice privesc actul educațional. Profesorii români care au asistat la ore în școli din Spania au revenit acasă cu modele concrete de bune practici: clase centrate pe elev, cooperare între discipline, implicarea comunității locale în procesul de învățare.

Schimbul de idei nu este doar profesional, ci și uman, un exercițiu de empatie și de adaptare la diversitate. La nivel instituțional, impactul este multiplicator. CCD Ilfov, prin proiectele sale Erasmus+, a construit o rețea de profesori-formatori care duc în programe locale experiența europeană de formare, conferințe, ateliere și campanii educaționale. Astfel, mobilitățile europene devin resurse formative care modelează direcțiile strategice ale educației din județul Ilfov și din România. Dincolo de certificări și diplome, adevărata valoare a Erasmus+ constă în transformarea interioară pe care o produce. Profesorii devin mai reflexivi, mai empatici, mai dispuși să își asume rolul de mentori și lideri ai schimbării. Ei aduc în școală o nouă energie, un alt fel de limbaj al învățării, în care tehnologia, colaborarea și învățarea experiențială se împletesc natural. Participarea la un curs Erasmus+ nu se măsoară în zile de mobilitate, ci în ani de inspirație. Fiecare profesor care revine dintr-o experiență europeană devine un ambasador al schimbării: își inspiră colegii, își motivează elevii, aduce în școală o cultură a învățării continue. Într-o epocă a transformării digitale, ecologice și interculturale, profesorul format prin Erasmus+ este, fără exagerare, un profesionist al viitorului. În final, rămâne întrebarea esențială: ce face diferența între o școală care merge

VALOAREA FORMATIVĂ A CURSULUI

- ✓ Colaborare cu profesori din întreaga Europă
- ✓ Explorarea unor metode interactive, aplicații educaționale și strategii eficiente pentru un mediu digital sigur și incluziv
- ✓ Schimb cultural și schimb de bune practici între participanți din diferite țări

CCD Ilfov ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 TUNARI

Erasmus+ Nr. 2021-1-RO01-KA120-SCH-00047215

Prof. metodist Simona Gabriela LUCA

înainte și una care inspiră? Poate răspunsul se află chiar aici – în curajul de a învăța mereu, în deschiderea spre lume, în puterea de a transforma o experiență europeană într-o comunitate educațională mai motivată, mai creativă și mai umană.

Un nou început: Consorțiul Erasmus+ 2025-2026 – 9 școli unite printr-o viziune europeană comună
Un nou an școlar, o nouă etapă de dezvoltare europeană, prin lansarea proiectului Erasmus+ 2025-1-RO01-KA121-SCH-000337030, care reunește nouă unități școlare într-un nou consorțiu coordonat de CCD Ilfov. Acesta reprezintă o continuare firească și o extindere strategică spre noi domenii: digitalizare pedagogică, sustenabilitate, incluziune socială și leadership educațional. Școlile implicate devin veritabile laboratoare de inovație - aduc propria

identitate, dar împărtășesc aceleași valori europene: colaborare, diversitate, excelență. Proiectul deschide oportunități de formare internațională, job shadowing, schimburi de bune practici și mobilități tematice dedicate profesorilor, directorilor și consilierilor școlari. Coordonarea consorțiului de CCD Ilfov asigură o viziune comună și o structură solidă de implementare. Scopul este de a construi o comunitate profesională europeană în care ideile să circule liber între școli, iar experiențele de învățare să devină resurse pentru toți. Prin intermediul acestui proiect, profesorii nu doar că participă la formări în instituții europene, ci și contribuie la crearea unor programe de formare locale, adaptate nevoilor reale ale școlilor din județ. Proiectul devine, astfel, o punte între trecut și viitor, între experiența acumulată și energia generațiilor care urmează. Este un pas natural într-o evoluție care transformă formarea continuă într-un proces viu, în care profesorii din Ilfov devin ambasadori ai educației europene. Prin acest nou consorțiu, CCD Ilfov confirmă rolul său de hub al formării moderne, de catalizator al schimbării și de promotor al valorilor europene în educația românească. Anul școlar 2025-2026 marchează, astfel, începutul unei noi povești Erasmus+, scrisă cu încredere, profesionalism și pasiune. O poveste în care fiecare profesor devine protagonistul propriei transformări. ■